

BATTIATO, UN SENTIMENT NOU

Orelles de follet

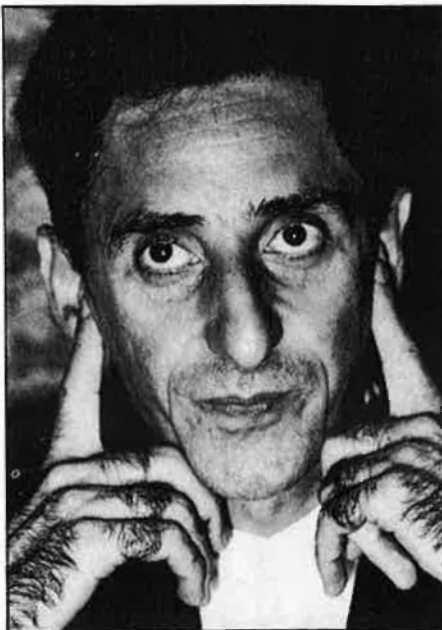
Ha passat aquests dies pel nostre país, a Barcelona i Gandia. Franco Battiato, alt i elegant, orelles de follet i nas ganxut. Amb una música intransferible i unes lletres plenes de referències de diverses literatures, ja representa en el panorama musical un sentiment nou.

C. Gàmez

Franco Battiato ha estat el cantant-revelació de la música italiana al nostre país en aquests darrers anys. Des del seu elapè *La voce dil suo padrone*, llançat timidament per l'EMI en l'any vuitanta-dos, el seu prestigi musical no ha parat de créixer. Revereñciat per una minoria elitista, ha passat a convertir-se en ídol del gran públic, com ho han demostrat els seus concerts multitudinaris per diverses ciutats de l'estat.

Un èxit que ha sorprès a ell mateix, com ens confessa. Ací, de primer a Barcelona, i després, a Gandia, han rebut la seua intransferible música, enmig de les aigües d'octubre. Trentaset anys, sicilià, un passat de música avantguardista. «Fa setze anys que porte treballant amb el sintetitzador. Quan vaig comprar-me el primer sintetitzador, a Itàlia no existia encara la música, diguem-ne per entendre'n's, 'electrònica'. La música que jo feia a

Battiato, entre el Partit Radical i el festival d'Eurovisió.

Itàlia només trobava paral·lelismes en el treball que feien uns Tangerine Dream o uns Focus, més tard.»

El 1970 el seu àlbum *Fetus* és salutat com el primer disc italià on es reflecteixen aquestes experiències avantguardistes i tecnològiques.

Amb el títol *Polution* n'eixiria l'any següent un altre, que continuava aquestes recerques. Són uns anys en què Battiato es presenta per mig Europa com a músic experimental i avantguardista.

Temps de provocació i escàndols. Franco participa en els moviments de l'extrema esquerra italiana; més tard, es presentarà inclús per les llistes del Partit Radical.

«En general, jo sóc contrari a la política; crec, però, que la política és molt important per a la societat. És impossible viure sense política. Estic amb la gent que sent menys llunyana

de mi. Encara no he trobat un partit amb el qual m'identifique al cent per cent. El Partit Radical ha fet coses terribles, com l'avortament; jo hi sóc contrari, però trobe que el Partit Radical és una veu molt important, ple de gent honesta i seriosa».

Battiato, que va quedar tercer en les llistes dels Radicals per Milà, veu molt pessimista la classe política italiana, on —afirma— la droga s'ha infiltrat en el poder. «La ruïna de la política són els diners i la falta de pudor. Si un ha pres la responsabilitat de representar la gent, no pot malgastar-ne els béns. De vegades, em resulta tot plegat una cosa de bojos».

Extremadament alt i elegant, orelles de follet i nas ganxut, la seua silueta destaca enmig de la pesadesa ambiental de l'hotel, ple de salons de noms ressonants i decorats de *qualité* camp. Ironies del destí han fet coincidir aquest addicte a la música sacra amb una assemblea de catecúmens, que celebren un bateig massiu, entre cants i himnes. A l'altra banda del fil musical, els Aphrodite's Child, reciclats per Frank Pourcel, amenitzen el sopar dels jubilats d'una bona part de la CEE. Els organitzadors del recital mostren rostres preocupats i estressats. L'estat climàtic no ofereix bones perspectives. Gràcies a ells —els organitzadors— ens assabentem que entre les llengües que domina l'italià no es troba encara el català.

Una de les coses que mes criden l'atenció en les lletres de les seues cançons és aquesta barreja incessant de referències literàries i musicals, filosòfiques i espirituals. Bob Dylan y Lady Madonna, Radio Tirana i Beet-

hoven, D'Annunzio, els Beatles i Stravinski, Buda i Khomeini. Un *collage* cultista i exòtic, fet per un vell *dilettante* contemporani. «Quan jo era més jove, vaig llegir molt. M'he enamorat de moltes literatures; l'alemanya, la sud-americana, la francesa... Després, les he reunides totes com en una sola lectura. Ara tan sols llegesc un determinat tipus de llibres». Les seues lletres se'ns apareixen de vegades sorgides d'una visió caòtica de la realitat.

«Treballa molt les meues lletres, normalment comence d'una idea, d'una observació de la realitat, que interprete. Estic en un lloc, mire una situació que em sembla interessant, i comence a pensar a fer-ne una cançó. Després, comence a buscar una frase que explique el sentit que jo busque, alhora que vaig donant-li un ritme musical. Així, quan ja en tinc la idea clara, em pose a treballar amb el piano, o un altre instrument, i aleshores ve la música».

Battiato es lamenta de la influència excessiva i dominant que exerceix la cultura musical anglosaxona sobre els joves europeus, sobretot quan aquesta tan sols és una política de màrqueting i de modes. «Espere que arribarà un moment, dins d'un període de cinc anys, en què podrem donar la volta a aquesta situació. Són massa anys de domini anglo-americà». I això, ho diu, un com ell, que ha tingut com a mites Elvis Presley i Little Richard. Tampoc no creu necessari una «guia» o un aprenentatge per escoltar la seua música. «No cal entendre-la. Dins d'una música o d'un text hi ha una força. És més forta aquesta que certs

conceptes o veritats. D'altra banda, no tinc desigs d'imposar una veritat».

Battiato quan acabe aquesta *tournee*, abordarà un projecte llargament acariciat, l'estrena d'una òpera, de la qual és autor, en la ciutat de Parma. *Genesis 1.11* —aquest n'es el títol— tracta de la creació i de la mort, i hi treballaran un equip de 160 persones.

No li agraden les actuacions multitudinàries i prefereix locals més íntims. Un s'imagina aquest sicilià heterodox, que es confessa fruit de moltes cultures, enmig d'un absis paleocristià, una mesquia turca o claustre cistercenc, amb el seu inseparable violonista i director musical, Giuto Pio, mentre sonen les veus sumptuoses dels «Madrigalisti di Milano». «Una de les coses interessants que té la nostra professió és poder tocar davant de públics tan diferents, com aquesta nit a Gandia, o l'altre dia a Barcelona o Madrid».

Dissortadament, la música actual italiana continua sent entre nosaltres una il·lustre desconeguda, de la qual tan sols ens han arribat els representants més superficials, com ara Matia Bazaar o Raffaella Carrà. Ara, la presència d'un home com Franco Battiato, tan poc sospitós d'operacions comercials, pot ajudar a obrir una escaleta, i així ens ho confirmava ell mateix. Noms com Lucio Dalla, Vasco Rossi, Enzo Jannacci, Francesco di Gregori, Paolo Conte, Teresa di Sio... podrien seguir el seu camí, si les companyies discogràfiques canviassen una mica la política comercial i apostassen per operacions més brillants. I no només en el rendiment immediat, com ara. □

Les aventures d'ASTÉRIX

6 volums de 23 x 29 cms.
1.152 pàgines a tot color

Desitge rebre'n més informació i la forma de pagament.

Nom _____

Adreça _____

Població _____

Tel. _____

Envieu a: Apartat de Correus 1944 • 46080-VALÈNCIA

DAINA

REVISTA DE LITERATURA

Presentació a càrrec de Josep Iborra

Que tindrà lloc divendres 17 d'octubre a les 20 hores a la llibreria Tres i Quatre, carrer de Pérez Bayer, 11, de València

EDITORIAL TRES I QUATRE